

[J. V. Christensen.]

Almindelighed ikke givet Anledning til Misbrug, og mod saadanne vil man altid kunne væge sig ved Forbud mod Eftertryk, der altid respekteres. Jeg er aldeles enig i, at alle berettigede Interesser bør værnes, og at al Slags Berigelse paa andres Arbejde bør undgaaes. Men i Pressens almindelige Oplysningsarbejde bør den gensidige Udveksling ikke standses til Skade for Almenoplysningen. Og med Hensyn til Pressetelegrammernes og de saakaldte almindelige Dagsmeddelelsers Behandling er der et afgørende Modsætningsforhold. Hovedstadspressen er som hovedsagelig Morgenpresse stærkt interesseret i at kunne bevare for sin egen Mund visse Arter af Telegrammer, som udenlandske Nyhedskoncerner monopoliserer for sig og deres Forbindelser, Ting, som overhovedet *ikke kan* købes af andre. Men den samme Morgenpresse er lige saa interesseret i, at Provinspressens store og tidt ogsaa med betydelige Bekostninger indsamlede Eftermiddagsstof — de fleste Provinsblade er Eftermiddagsblade — kan staa til Raadighed, idet det tiltelegraferes eller tiltelefoneres og ingenlunde altid af Fagjournalister. For et blot brudstykkevis gengivet Uddrag af Pressetelegrammer spærrer Loven helt og ubetinget, medens hele Eftermiddagspressens Dagstof — altsaa hele Provinspressens Dagstof — staaer til fri Raadighed for Morgenpressen, uden at den i nogen Maade hemmes heri. Og i mange Tilfælde kommer de to Grupper af Blade samtidig Læserne i Hænde — det gælder for de Dele af Landet, som ligger udenfor Byerne og deres nærmeste Omegn og udenfor Automobilruternes og Jernbaneliniernes øjeblikkelige Rækkevidde. Her forekommer det mig, at der er en Ulighed i Behandlingen, som jeg regner med, at den højtærede Undervisningsminister som gammel interesseret Bladmand vil være med til at rette. Jeg støtter denne min Forventning paa, at Ministeren ikke i sin redegørende Forelæggelsestale berørte § 15 nærmere.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne, som jeg antydede i mine første Bemærkninger, henlede Opmærksomheden paa et Par Punkter, i § 9 og § 14, hvor en Tydeliggørelse synes mig nødvendig.

Der tales i § 9 om Forlæggerens Forpligtelse overfor *modtaget* Manuskripts Udgivelse. Jeg forstaaer nok, hvad Meningen i og for sig er, men mener dog, at der bør staa *modtaget og antaget* Manuskript. I direkte Fortsættelse deraf bruges Udtrykket *Aflævering af Manuskriptet*. Ogsaa dér bør indføjes et Udtryk, som fastslaar, at Manuskriptet skal være antaget eller godkendt,

eller hvilket Udtryk man nu vil bruge. Men dette og forskellige andre Spørgsmaal maa selvfølgelig henvises til nærmere Overvejelse i Udvalget. I § 14 findes der Bestemmelser angaaende Udførelsen af Kompositioner ved folkelige Stævner; saadan Udførelse er tilladt, naar den ikke foranstaltes i Erhvervsøjemed. Men hvad er Erhvervsøjemed? Er det Erhvervsøjemed, at der kræves en beskeden Entré til saadanne Stævner til Dækning af hafte Udgifter? Og hvis der bliver Overskud, hvad saa? Ogsaa her er en Tydeliggørelse ønskelig. Men, som sagt, dette og meget andet vil vi formentlig kunne faa fuld Klarhed over i Udvalget, og vi bør have fuld Klarhed, enten vi saa bliver enige om den ene eller den anden endelige Form for Lovforslagets Affattelse. Utydelighed i Lovene volder Menigmand, i dette Tilfælde i særlig Grad Pressen, meget Besvær, og da vi stedse faar flere Love — om end Pressen ikke er af dem, der har faaet flest, det skal erkendes —, vil det være heldigt, om det klart og tydeligt angives, hvorledes disse Regler skal forstaaes.

Jeg skal da paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en omhyggelig Udvalgsbehandling og velvillig Fremme i Henhold til og paa Baggrund af de Udtalelser, jeg her har haft den Ære at fremsætte.

Wiinblad: Det Lovforslag, som her foreligger, angaar et politisk set ganske neutralt Spørgsmaal. Derfor har der heller aldrig staaet Partikamp om denne Sag. Kun om et enkelt Punkt har der været delte Meninger, nemlig om det Antal Aar, i hvilket Oversættelser fra fremmede Sprog skal være beskyttede, idet nogle fandt, at 50 Aar efter Oversætterens Død var for lang Beskyttelsestid. Men denne store Beskyttelse blev dog vedtaget af Rigsdagen og opretholdes i det foreliggende Lovforslags § 5.

Socialdemokratiet har altid stillet sig forstaaende overfor Kunstneres og Forfatters Krav om Beskyttelse, og det er heller ikke mere end rimeligt, at vi, der kræver, at enhver skal have det fulde Udbytte af sit Arbejde, ogsaa gaar med til at beskytte Kunstnerens Ejendomsret til deres Arbejde. Vi har saa meget mere Grund til at se paa det foreliggende Lovforslag med Sympati, som det hviler paa et Samarbejde mellem Nationerne, et fredeligt internationalt Samarbejde, som vi altid har krævet og vedblivende kræver. Med Hensyn til vort principielle Krav, det fulde